

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3451/2019
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Стојановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., ради развода брака по тужби и ради супружничког издржавања по противтужби, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 88/19 од 20.02.2019. године, у седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 88/19 од 20.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 1386/15 од 17.09.2018. године, ставом првим изреке, разведен је брак странака закључен ...1986. године у ..., под текућим бројем .. за 1986.годину. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужене којим је тражила да се тужилац обавезе да доприноси њеном издржавању и то 30% од зараде коју остварује, почев од подношења тужбе па док за то постоје законски услови, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 22.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 88/2019 од 20.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, у ставу другом изреке, а укинута је одлука о трошковима спора садржана у ставу трећем изреке.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници, чији брак је разведен правноснажном пресудом првостепеног суда у овој парници П2 1386/15 од 17.09.2018. године, након 32 године брака, из ког имају заједничку децу, која су пунолетна. Тужена је рођена 1966. године, има очувану радну способност 80%, односно није способна за обављање тешких и врло тешких послова, али је способна за обављање лакших бимануелних послова, власник је пољопривредног земљишта, стамбено је обезбеђена, незапослена је. Тужилац је рођен 1964. године, запослен је и остварује месечну зараду око 35.000,00 динара, има трошкове закупнине за стан у коме живи у износу од 50 евра, власник је пољопривредног земљишта у ..., отплаћује кредит. Већ дужи низ година парничне странке не живе фактички у брачној заједници. Наиме, на основу међусобног договора живе у породичним домаћинствима са својим мајкама које су пензионери, тужилац у ..., а тужена у Тужилац болује од дијабета и повишеног холестерола, а тужена има проблема са проширеним венама.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужене, налазећи да нису испуњени услови за стицање права за издржавање од супружника, у смислу члана 151. Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/05).

Наведеном законском одредбом прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника, сразмерно његовим могућностима.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и наведено меродавно материјално право, по оци Врховног касационог суда, произлази да тужена, није супружник који није у могућности да обезбеди средства за сопствену егзистенцију. Наиме, закључак је и Врховног касационог суда да се тужена не може сматрати необезбеђеним супружником, у смислу члана 151. Породичног закона, без обзира на чињеницу што је незапослена и што јој је радна способност умањена од 20%, јер код чињенице да има преосталу радну способност и могућност да текућим искоришћавањем пољопривредног земљишта стиче средства за живот, њен тужбени захтев није основан.

Нису основани наводи ревизије којима се указује да неосновано нижестепени судови сматрају да тужиља има могућност да обезбеди себи средства за егзистенцију.

Код оцене да ли супружник који тражи издржавање нема средстава за живот, односно нема могућност да их стиче, релевантне су околности које су прописане наведеном императивном законском нормом. Наиме, само супружник који је неспособан за рад има право на издржавање на терет другог супружника, ако је незапослен и материјално необезбеђен и ако је други брачни друг у могућности да ову законску обавезу извршава. У конкретном случају, тужена има очувану радну способност од 80% и може

обављати лакше послове, поседује и непокретну имовину, између осталог и пољопривредно земљиште. Поред тога, из утврђене чињенице да је за време трајања одвојеног живота странака (а то је било дужи низ година) тужена живела у породичној кући мајке и на свом пољопривредном имању, може се закључити да је тужена већ тада била економски независна и да је средства за своје издржавање стицала и за време трајања брака.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**